

дра въ чебура и пакъ дойдоха на мѣстата си. Алипия мълчеше. Голѣмата звезда бѣше отишла доста настрана.

— Е, какво станало после? — попита чичо Митушъ, като дойде и седна на мѣстото си. — Какво направилъ Божиль-кехая?

— Какво ще направи? Нищо. Живѣлъ си човѣка, оженилъ се за друга. Баща ми казваше, че голѣмия му синъ, Рахня, го убили арнаути, джелепи. Отишълъ Божиль-кехая и като погребвали Рахня, припаднало му и се схваналъ. На конь другия му синъ го довелъ въ Жеруна. Не се оправилъ вече. Веднажъ рекълъ: занесете ме на кжшлата да видя какъ блѣятъ и какъ играятъ малкитѣ агнета. Занесли го, ама пакъ му призлѣло и тамъ на кжшлата умрѣлъ.

Алипия замълча. Зачу се пакъ какъ шурти млѣкото въ ведрата.

— Рѣй, рѣй! Рѣй, рѣй! — викаше Митко.

Още нѣколко пжти докарваха овце. И ето че почна да се развидѣлява. Най-напредъ ясно се провидѣха плетищата и бѣлитѣ волски черепи, набучени по коловетѣ, за да плашатъ вълцитѣ. Изтокъ почервенѣ. Притискани като че ли досега отъ мрака, полянитѣ свѣтнаха и се засмѣха. На избледнѣлото небе бѣше останала, отишла далечъ по пжтя си, само голѣмата звезда, смалена сега като точица.

На овчаритѣ имъ бѣше леко, че свършиха